

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2008-09-23

Närvarande: F.d. regeringsrådet Rune Lavin, justitierådet Marianne Lundius och regeringsrådet Karin Almgren.

Vissa skyldigheter för innehavare av elektriska ledningar

Enligt en lagrådsremiss den 18 september 2008 (Näringsdepartementet) har regeringen beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i ellagen (1997:857).

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av rättssakkunnige Andreas Lindholm.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Remissen innehåller förslag till två paragrafer som ska införas i ellagen. Paragraferna motsvarar bestämmelser i 5 kap. 1 § och 11 kap. 3 § i den nuvarande förordningen (1957:601) om elektriska starkströmsanläggningar. I samband med att denna förordning upphävs och ersätts av en ny förordning kommer överflyttningen av de ifrågavarande bestämmelserna att ske.

9 kap. 2 a §

Paragrafen bör förtydligas på följande sätt:

Om arbete ska utföras på en elektrisk ledning eller en dithörande skyddsanordning i farlig närhet av en luftledning för starkström, är innehavaren av starkströmsledningen skyldig att ta ledningen ur drift så länge som är nödvändigt för arbetet, om den andra ledningens innehavare begär det.

Den ledningsinnehavare som begär driftavbrottet ska ersätta den kostnad och skada som kan komma att tillfogas innehavaren av starkströmsledningen genom avbrottet.

9 kap. 9 §

Paragrafen, som fått en komplicerad utformning, skulle kunna förenklas enligt följande:

Kommer ett område för sjötrafik att i avsevärd omfattning trafikeras av fartyg som kräver större segelfri höjd än en elektrisk ledning medger, är innehavaren av ledningen skyldig att vidta de åtgärder med ledningen som behövs för att ge betryggande säkerhet mot person- eller sakskada. Ledningens innehavare ska svara för kostnaderna för åtgärderna.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Lagen har endast försetts med en ikraftträdandebestämmelse. Antagligen har man ansett att de bestämmelser i förordningen om elektriska starkströmsanläggningar som överförs till ellagen automatiskt upphävs när förordningen som sådan upphör att gälla. Vad gäller ändring eller upphävande av regeringsförfattningar gäller dock den nuvarande regeringsformens regler om normgivningsmakten. Härav följer att om den bestämmelse som ska ändras eller upphävas rör ett ämne som faller inom lagområdet, så måste lagformen i princip användas. Det ämne som behandlas i förslagets 9 kap. 2 a § är privaträttsligt och regleras således av 8 kap. 2 § regeringsformen. Konsekvensen härav blir att den motsvarande bestämmelsen i 11 kap. 3 § förordningen endast kan upphävas genom lag. Annorlunda torde det förhålla sig med förslagets 9 kap. 9 §. Denna

paragraf innehåller bestämmelser i ett ämne som avser betungande offentligrättsliga föreskrifter. Med stöd av det bemyndigande som finns i 9 kap. 1 § andra stycket ellagen bör regeringen i förordningsväg kunna upphäva motsvarande bestämmelse i 5 kap. 1 § förordningen. Till det anförda, se Strömberg, Normgivningsmakten enligt 1974 års regeringsform, 3 u. 1999, s. 59 f.

Av det sagda framgår att en övergångsbestämmelse är nödvändig att införa beträffande bestämmelsen i 11 kap. 3 § förordningen om elektriska starkströmsanläggningar. En sådan bestämmelse kan lyda:

Genom lagen upphör 11 kap. 3 § förordningen (1957:601) om elektriska starkströmsanläggningar att gälla.